

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- תנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- בן חורין אמיתי
- בל יהוהו לעלות אל ההר
- בשה דקדושה
- המלמד תורה לעמו ישראל
- המעוה והאדם
- התורה הזמנית:
- רפואת רוח החיים
- 'נקודות אור' מל דפי השבוע בלקו"ה
- טעמיות התורה לפני הסעודה
- נעמיות הקנאה
- לחנך עם עצות
- לחדש הייחוד
- הלכות שבועות

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

היום שאחרי

מי שחושש מהיום שאחרי, ייתכן ששכח את התורה על ההר...

הנטיה ה'טבעית' של הנשמה, הוא להתנתק. הגוף, העולם, הגשמיות - כל כך מעיקים מכבידים וחונקים, שאם אפשר להתנתק מהם ולהתרומם לאוויר פסגות של רוחניות, אין נפלא מזה. ולכן, כשעומדים לקבל את התורה, מה טבעי יותר מאשר לעלות להר, להתחבק עם התורה ולעלות עמה יחד בחזרה לשמים.

זו לא האמת. ה' יתברך לא רוצה אותנו בשמים, אלא כאן. המלאכים שרצו לקבל את התורה, סורבו. התורה

ה' יתברך לא רוצה אותנו בשמים, אלא כאן. המלאכים שרצו לקבל את התורה, סורבו. התורה לא נועדה כדי 'שיעלו' אליה, אלא כדי 'לרדת' אלינו.

לא נועדה כדי 'שיעלו' אליה, אלא כדי 'לרדת' אלינו. רק בני אדם, גשמיים ובעלי יצרים, זכאים לקבל את התורה. התורה כשלעצמה אינה המטרה, אלא האמצעי, למי? אליך.

התורה כבר קיימת, אתה עוד לא. וה' יתברך רוצה אותך, יותר מאשר הוא רוצה את התורה. את התורה הוא ברא רק בשביל שאתה תוכל באמצעותה להוליד את עצמך. כשיהודי מקבל את התורה, ומביא אותה הביתה, הוא לומד איך לייצר תורה חדשה מכל דבר שיש בבית, ואיך להוליד טוב חדש מכל מה שיש בעולם.

ה' יתברך מבקש ומצוה ומזהיר, בבקשה ממך אל תעלה אל ההר. לעלות אל ההר - פירושו לוותר על הבחירה האישית, ועל הטוב החדש והמיוחד שאתה יכול להוליד ולייצר. התוצאה? ברגע הראשון שתפגוש חולשה, נסיון או אתגר - אתה תזרוק את הכל ותעשה עגל. אז לא. תישאר בבקשה למטה, והתורה תגיע אליך.

היא תלווה אותך בכל צעד, תהיה איתך בכל נסיון, ותישאר לצידיך בכל חולשה. ואז, כשתבין כמה התורה מסורה אליך, אתה גם תהיה מסור אליה, ולעולם לא תתיימש ותעשה עגל. מוהר"ן רצה בשבילנו שנזכה לקבל את התורה, ולכן הוא דאג להזהיר: תראה לקבל תורה, בצורה כזאת שתדע בבטחה שלעולם לא תעשה עגל.

קבלת התורה, נבחנת ב'יום שאחרי'. מי שאינו נבהל לפגוש מיד לאחר החג את הימים ה'גלילים', אות הוא שיש תורה באמתחתו. מי שחושש מהיום שאחרי, ייתכן ששכח את התורה על ההר... לך אמור להם שובו לכם לאהליכם, קחו את התורה הביתה, שם תמצאו את החיים הטובים.

אחד החגים שבהם היו מתקבצים בקביעות אצל רבינו, ובהמשך אצל מוהר"ן - הוא חג השבועות. באחד השנים היה קיבוץ גדול במיוחד אצל מוהר"ן, ואתו חג זכה לכינוי 'שבועות הגדול'.

הייתה התרוממות מיוחדת, פתיחת הלב, כמתבקש לקיבוץ שכזה. ואחר שבועות כשנסעו ונפרדו מאתו, אמר: "נו, אחר שקיבלנו את התורה, צריכים להזהר מעתה שלא לעשות עגל". זה היה משפט הסיום לחג כל כך נפלא ומרומם.

קשה מאד להלום את הדברים, עם דמותו הידועה של מוהר"ן כמי שדרכו תמיד לחזק לעודד ולרומם. וכי לא מן הראוי יותר לנצל את המעמד המיוחד כדי להרעיף טללי תחיה בציבור השיומעים, ולחזק את לבם שהנה קבלנו את התורה, ובוודאי נזכה לקיים אותה כראוי?! למה להיות פסימי, ולחשוב על 'עגל' חלילה.

ריבוי אור

הסיבה לנפילה בחטא העגל, נעוצה בקבלה 'לא נכונה' של התורה.

אין מצב בעולם שבו יהודי מקבל את התורה בצורה נכונה, ואחרי ארבעים יום הוא עושה דבר כזה כמו חטא העגל. אם זה קרה, אות הוא שמתחילה הקבלה הייתה שגויה, ורק לקח זמן עד שהגיע התוצאה.

אין מקבלים את התורה 'לא נכון'? עם ריבוי אור. אור זה דבר נפלא, אבל יותר מדי אור כבר ממש לא נפלא, ואפילו מסוכן. התורה היא הדבר הכי נפלא שיש בעולם, אבל כשמקבלים 'יותר מדי' תורה זה מסוכן. כמה מסוכן? חטא העגל, לא פחות.

לקבלת התורה קדמו שני ציוויים מרכזיים: פרישה והגבלה. מצות פרישה נועדה להתרומם כדי להיות ראויים לקבלת התורה, מצות הגבלה נועדה בשביל שלא להתרומם 'יותר מדי'... מצות פרישה נאמרה פעם אחת בלבד, וללא התראה על עונש למי שלא יעשה כן - מצות הגבלה נאמרה פעמיים, והתראה בצידה לעונש חמור.

להתקרב יותר מדי, מסוכן יותר מאשר לא להתקרב מספיק. מי שלא התקרב מספיק, יכול עדיין להמשיך ולהתקרב. מי שהתקרב יותר מדי, עלול חלילה להישרף ולאבד לחלוטין את היכולת להתקרב אי-פעם. לא באמת חלילה, כי גם אחרי חטא העגל היה תיקון, אבל זה מאוד לא פשוט.

לעלות או לעמוד

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

רוצה להיות בן חורין באמת?

תקבע זמן ללימוד תורה בכל יום!

יום א' משא תקצ"ד

והשם יתברך יעזר לך שתהיה בן חורין באמת, ולא תהיה משועבד לשום דבר, ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה.

למען השם, למען השם, הזהר והזהר לכל תשכח את עצמך, וחטף ואכל חטף ואכל תורה ותפלה בכל יום כל מה דאפשר, וכאשר פתבת בעצמך שאתה רואה בעיניך מה שאמר רבותינו ז"ל שאסור לומר לשאפנה אשנה.

זכור אל תשכח מה שדברנו בשבת העבר, ומה שדברנו בשבועות, ומה ששמעתי מכבר וכו', והעקר שעל כל פנים תקבע עתים לתורה פמה שעות בכל יום, ובעת הטרדא על כל פנים איזה שעות קטנות, ומאלף תבין איך לגבש ולגזל ימים ושעות מתוך הבלבול והטרדא של הכל, לחטף בהם חיי עולם, חיי צניח, חיי אמת, חיים טובים וארננים...

נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן תענא	ליקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ו	דף היומי תולין
שבת	ז	לז	קכב	מז	כג
א	ח	לא	קכג	מז	כד
ב	ט	לא:	קכד	נז	כה
ג	י	לב:	קכה	נז	כו
ד	יא	לכ:	קכו	נא:	כז
ה	יב	לז:	קכז	נא:	כח
ו	יג	לח:	קכח	נב:	כט

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ה'

בושה דקדושה

רביז"ל אומר בתורה ל"ח 'צריך כל אדם לפשפש את עצמו אם הוא דבוק בהשי"ת, ועיקר הסימן הוא תפילין, ותפילין הוא בחי' 'בושה'.

אדם שהוא מתבייש, הוא דבוק בהשי"ת. למה הוא מתבייש. הוא מתבייש על שהוא הכעיס את השי"ת, על שאינו עושה רצונו יתברך. וכשהוא מתבייש, אזי הוא דבוק בהשי"ת.

אבל אם אני הולך ומסתובב סתם ככה, עם שחוק, זהו ההיפך מהבושה.

אדם צריך שתמיד יהיה לו בושה, הובשה היא לא עצבות, אדרבה הבושה היא השורש, היא החיות.

רביז"ל מביא שם בתורה ל"ח שכתוב אצל משה רבינו 'כי קרן עור פניו, ומפרש רביז"ל ל'זו הבושה'.

חז"ל אומרים 'כל העובר עבירה ומתבייש בה, מוחלין לו על כל עוונותיו', בזה שהוא מתבייש, מוחלין לו.

ובאמת הלא כל ההתבודדות הוא גם ענין של בושה, שהאדם שופך את שיחו לפני השי"ת, צריך הוא א"כ להתבייש. אהה, רבונו של עולם למה אני מצער ומכעיס אותך כך כל הרבה?

והבושה הזאת שיש לו, זהו עיקר התשובה.

רביז"ל אומר בתורה א' ח"ב שהשי"ת ריחם עלינו שהוא העניק לנו במתנה את ראש השנה בראש חודש.

איך היינו יכולים לבה לפני השי"ת לבקש מחילה, איך אפשר זאת? 'אני מתחרט'. כל השנה צערת את השי"ת, ועכשיו אתה מתחרט?

אבל בראש חודש, יש להקב"ה עצמו חרטה על שמיטע את הירח, ואומר 'הביאו עלי כפרה' ה'שעיר אחד לחטאת' שכתוב אצלו 'חטאת לה', זהו השעיר להשי"ת. נמצא שהשי"ת בעצמו מתחרט בר"ה, ואנו מביאים לו שעיר. וממילא גם אנחנו כבר יכולים להתחרט.

נצוד לשונך

הלכות לשון הרע

מי שרגיל לספר על אחרים ענייני גנות, ואינו משתדל לתקן עצמו, נקרא 'בעל לשון הרע' וענשו חמור יותר מהעובר על איסור עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים, שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא.

אבל מי שמשתדל לתקן חטא הלשון, אף שנכשל הרבה, אינו בכלל 'בעל לשון הרע', אלא נחשב כעובר על אחד ממצוות לא תעשה שבתורה. (ראה שבהחלטה קלה יכול אדם להציל עצמו מדינה של גהינם, ואל יאמר האדם שאינו יכול לעמוד בזה, כי אין זה אלא פיתוי היצר להדיחו מחיי נצח, וכשילמד היטב דיני לשה"ר, יהיה השי"ת בעזרו לבער חטא הלשון מקרבו) [קיצור הלכות לשה"ר פ"א ס"ה]

פי עקר המשכת התורה הוא על-ידי אהבה וחסד שהיא בהינתן השתוקקות וכסופין דקדושה, שעל-ידי-זה זוכין לקבלת התורה ולכל טוב וכנ"כ:

ליקוטי הלכות, דם א יב, עיי"ש

ברכת התורה

ברוך אתה ה' המלמד תורה לעמו ישראל:

שלו. וכך שומע התלמיד עוד ועוד דיבורי תפילה שהמלמד מרחיב בדיבורו בתחינה ובקשה עבור הצלחתו. היש ספק שבשיעור של מחרת התלמיד יישב נגד רבו, ולא יסיר עיניו מהפה של רבו, ולא יוותר עד שיבין כל דבר?!

ג] והנה כל זאת נעשה עם כל יהודי בכל יום. רביז"ל הוכיח פעם יהודי אחד, מדוע אינו לומד תורה, והלא מובא בחז"ל (ע"ז ג.) שאפילו השי"ת עוסק בתורה בכל יום 'שלוש שעות' (שיחות הר"ן י"ז). ולכאורה יש להבין דברי תוכחה זו, מה משמעות הענין שהשי"ת עוסק בתורה, ומה הכוונה שלומד 'שלוש שעות'.

ומבאר מוהרנ"ת (ליקו"ה קרי"ש ד'), שבכל יום בשלוש שעות הראשונות [שהוא הזמן שישיראל מייחדים שבו בקריאת שמע], השי"ת מצמצם את התורה עבור כל אחד מישראל, שיצטייר אצלו בפרטיות חלק התורה שלו כפי הכלים שלו.

ואילו האדם היה שם ליבו, שהיום הזה ממש, השי"ת בעצמו כביכול מכין השיעור בשבילו בפרטיות, היינו שמצמצם תורה לפי הכלים שלו. כמה היה מזדרז ללמוד התורה הקדושה, בלא לחשוב מחשבות מיותרות האם הוא מוכשר לתורה אם לאו, שהרי הוא יושב אצל השי"ת בעצמו שמלמד תורה בשבילו. וזהו עיקר כוונת 'ברכת התורה' בפשטות, למלאות הלב בבטחון, ולהכין הלב ללמוד 'היום' תורה מהשי"ת בעצמו.

א] אל יאמר האדם שאינו יכול לזכות ללמוד תורה, מחמת כשרון השכל שלו, או מחמת הטרדות וסדר היום שלו. כי אכן מצד הגוף הגשמי ייתכן שאינו שייך ללימוד. אבל התורה הקדושה היא לא כמו שאר החכמות שלומדים לבד בכוחות עצמו, כי את התורה בהכרח ללמוד רק מפי השי"ת בעצמו ש'מלמד תורה לעמו ישראל'. ואם השי"ת מלמדו תורה, אזי אפילו מי שאינו מוכשר כלל, או אפילו מי שנדמה שאין לו פנאי ללמוד, גם הם יכולים לזכות.

אלא שהתנאי לכך, לזכות שהשי"ת ילמדו התורה הוא, 'בטחון גדול' בהשי"ת שבוודאי חפץ מאוד ללמוד, ולא להרגיש כמו ילד קטן הנמצא בתוך 'שיעור' של אלפי לומדים שבוודאי אין ה'מגיד שיעור' שם ליבו אליו.

ב] נתאר לעצמנו, תלמיד חלש שאינו מאמין כלל בעצמו, יושב בשיעורים בפניה ואינו מרגיש שייך לכיתה. ופעם אחת נסע התלמיד למירון, והנה הוא רואה את המלמד שלו משתטח על הציון, ושומע שהמלמד מזכיר שמו ושם אמו, ושופך דמעות ומספר לה', שבכל יום לאחר שמסיים להכין את השיעור של מחר, הוא יושב עוד שלוש שעות לצמצם את השיעור במיוחד עבור אותו תלמיד מתקשה, ולמה אותו תלמיד יושב בצד ללא הרגשת שייכות, אלא תן בליבו שיבין שכל השיעור ואופן מסירתו הוא בדיוק בשבילו לפי הכלים

הליכות

שיחות ומנהגים

חג השבועות

ענה ואמר אז מוה"ר"ת: "ווען דער חולק זאל מער ניט געווען אויפ'טאן, נאר דאס וואס ער האט אנגענומען ביי אונז די לעצטע ספירה און דעם אקדמות - וועט ער שוין דארטן אויבט האבן גענוג!" - "אם לא היה עושה ופועל החולק רק דבר זה, ש'לך ויבטל מאתנו את ההתעוררות של ספירת העמר לליל הספירה האחרונה ואת האקדמות' שאומרים אחריה בשבועות - כבר היה לו מספיק שם בעולם הבא לקבל דין וחשבון עבור זה לקד"ו!" (שי"ש ק"ב ח"ב שצ"ח) פיעם אחת יושב רבנו לומר תורה בתי השבועות אחר מנחה בעוד שהיתה החמה זורחת, ויטבי על הלילה אצל השלחן, והתפללו עבדית בתוך הסעודה, ויטבי כף עד שהתחילה החמה עוד הפעם לזרח בנקי היום השני. ענה רבנו ואמר: "די זון קער זיך פאר חודש'ן און זאגן: איידער איך בין אונטע געגאנגען - האב איך אייך געטראפן, איך בין געקומען צוריק - האב איך אייך ווייטער געטראפן..." - "ראוי שתתמה החמה לעצמה ותאמר: טרם שעשקתני - ראיתי אתכם, וכשבאתי וחזרת - נפשתי אתכם שוב..." (שי"ש ק"ב ח"ג סימן תפ"א)

"שיב את אקדמות' מאוד מאוד, ואמר שישיראל מחמת שהם משוקעים ורגלים כל כך בטוב, על כן אין מרגישין כל כך שבה מעלת וגדולת השבח הקדוש של 'אקדמות' שאומרים בשבועות; ואמר: מי שידע מעלת השיר של 'אקדמות' עם הניגון שלו, כמו שרגילין העולם לומר אותו בניגון הידוע - הוא דבר נפלא וחיודו גדול מאוד; ואמר שאקדמות הוא שיר של חשק וכו', והפליג במעלתו מאוד: (שירה"ן סימן רנ"ו)

רבנו הפליג מאד מאד במעלת וגדלת השבח הקדוש של 'אקדמות' שאומרים בשבועות; ואמר: "וואס איין פארמאגן, אקדמות' מיט'ן נגון!" - "מה ש'אומרים אוצרים (רכוש רב) בתוכם, האקדמות' עם הנגון שלו!" (שי"ש ח"ג תפ"ב)

בשלוש השנים שהגלו את מוה"ר"ת מברסלב לעמרום בעת המחלוקת הגדולה צ"ל נתבטלה ההתעוררות והעבודה העצומה של הספירה האחרונה ושל האקדמות; פי מרוב פחד יראו אנשי תלומנו מלבוא כלל ולשהות אצלו ז'ל כ'רובלם תמיד, וביא איך רק פמה אנשים ספורים.

המעוות והאדם

והראו לו את מכתבו של חברם, הכוחה לשיטתם על האושר שנוחלים העשירים. רבינו הגיב: "נו, אבל מה אפשר לעשות ושני הדברים הללו אין להם קיום יחד, או שנוטלים את המעוות מהאדם, או את האדם מהמעוות..."

באותה עת עמד לפני רבינו אחד החסידים מהעיר טירוביצה, רבי טוביה שמו, רבינו פנה אליו בשאלה: "נו, טוביה, אמור נא, מה טוב יותר? שייקחו את המעוות מהאדם, או להיפך?". רבי טוביה לא היסט והשיב מיד: "ודאי שמוטב שייקחו את המעוות מן האדם, ובלבד שיישאר בחיים".

לילה ראשון של חג השבועות תקס"ט, בעיר ברסלב. סביב שולחנו הטהור של הרבי ישובים אנשי שלומנו ומאזינים לשיחתו הקדושה: "העולם הזה אינו כלום, רק למשוך עצמו אל התכלית הנצחית. ואין להסתכל אם יהיה לו מעות אם לאו, כי בין כך ובין כך יעברו ימיו בשווא. כי העולם הזה מטעה אותנו לגמרי, שמראה לאדם כאילו הוא מרוויח בכל פעם, ובסוף אינו כלום. כנראה בחוש אצל רוב הסוחרים שלבסוף כשבאים לחשבון - אין נשאר בידם כלום..."

הרבי צפה הכל. בית הננט בטיירוביצה, העשוי עץ

רבי טוביה לא הבין למה מרמזים דברי רבינו. לאחר מכן נסע בחזרה לביתו שבטיירוביצה. בדרך עצר בפונדק-דרכים ונכנס אליו לנוח מעט. שם הבחין בכמה מתושבי עירו ושאל אותם לשלום בני משפחתו. לתמיהתו הרבה הבחין הם מתחמקים מלהשיב. גם כשחזר ושאל, הרכינו ראשם והוסיפו לשתוק. "האם אירע משהו לא טוב חלילה?" נזעק. בלית ברירה סיפרו לו דברים כהווייתם: "רוח סערה שאינה מצויה באה ועקרה את ביתכם, שהפך לתל חורבות..." "ומה עם בני ביתי?" שאל בחרדה. "ברוך ה', כולם בריאים ושלמים", מיהרו להרגיעו.

ורבינו המשיך ואמר: "ואפילו כשהאדם משיג מעות - אין שניהם מתקיימים יחד. והכלל, שהאדם והממון אין להם קיום ביחד; או שלוקחין את המעות מן האדם, או שלוקחין את האדם מן המעות. ומעולם לא נמצא שיהיה האדם נשאר עם ממונו..."

רבי טוביה שקע בהרהורים. לפתע נזכר בדברי רבינו, והפטיר בשלוה: "הרי אני בעצמי אמרתי לרבי, שמוטב שיילקח הממון מהאדם מאשר להיפך... מקודם נגזר עלי שאילקח מהעולם הזה, והרבי החליף לי זאת..."

אולם המעשה לא הסתיים בכך. לא חלף זמן רב וידיעה מרעישה נוספת הגיעה: בדרך זו ממש בה נוסע הוא עתה, עשה את דרכו נחמן-נתן רפפורט, במרכבה הדורה טעונה ברכוש רב. הוא חלה במחלה הנקראת "דער שווארצער קרעצל" - הפצע השחור, אשר הטילה פחד גדול על הבריות בשל היותה מדבקת. מצבו הידרדר במהירות ומחשש הדבקה דחפוהו בעודו גוסס, באמצעות מוטות ארוכים, לתוך בור הקבר.

בעת ההיא נסע אחד מן המשיכילים הידועים שבעיר אומן, נחמן-נתן רפפורט שמו, לעיר הבירה פטרבורג לשם ביצוע פרויקט עבור הממשל. באותם ימים התקבלה החלטה בארמון הצאר להעביר את אוצרות המלוכה - ארגזים רבים מלאים מטילי זהב - למרתפים חדשים שהוכנו לשם כך. הצאר הורה למושל המחוזי למנות אנשים מתאימים למילוי משימה זו ובין אלו שנבחרו היה רפפורט. בעקבות כך גרף הון עתק.

כששמע רבי טוביה את הבשורה הקשה, הבין לפתע את עומק דברי רבינו שנאמרו ברוח הקודש. בעוד אצל רפפורט המשיכיל "לקחו את האדם מן הממון" רחמנא ליצילן, הרי שבמקרה שלו בחמלת ה' עליו רק "לקחו את הממון מן האדם". רבי טוביה המשיך את דרכו לביתו בהודיה להשם על שהוא ובני ביתו נשארו חיים, בריאים ושלמים.

מרום התפעלות והתרגשות שלח מכתב לחבריו המשיכילים באומן, בו התרברב וכתב: "כה רב הממון שהרווחתי כאן בפטרבורג, שבכמות מטבעות הכסף הטהור (זילבערנע קערבלאך) שצברתי, ניתן לרצף את השביל מן הרחוב ועד לפתח ביתי!"

(ע"פ שיח שרפי קודש, מהדורה חדשה)

חבריו המשיכילים של רפפורט - שעמדו בקשר עם רבינו מאז ביקורו באומן בדרכו לגור בברסלב - טענו תמיד בפני רבינו כי טוב לו לאדם שיהיה עשיר, שכך יחיה חיים טובים. כעת באו אליו

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ז' שיעור כ"ו
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

רוח החיים שבתוך הר"ה זה בחינת מקיפים ה"ל, בחינת (קהל א): "סובב סובב הולך הרוח", בחינת (אינו): "ורוח על פני יחלף", בחינת אור הפנים.

רוח של מקיפים

פסוק 'סובב סובב הולך הרוח' מדבר מהארת השמש הסובבת סביב העולם כדי שתוכל להאיר על הארץ, והענין מבואר בזוה"ק (תולדות קלו). שהוא סוד יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, שז"א יורד להאיר על הארץ בשני מדרגות השמש והרוח. וזוה מבאר רבינו את סוד הריאה שהיא להמשיך את הארת המקיפים, היורדים מאור הפנים להאיר את נפשינו, על ידי שעולה המלכות מקטנותה בבחי' נחש עקלתון למדרגת נחש בריח בסוד יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה [כמו שיתבאר להלן]. ועל ידי זה נמשכים עלינו מקיפים, כמו שנתבאר כל זה לעיל.

ועל ידי זה יורדים ונמשכים מקיפי הדעת לתת לאדם עצה להסיר את הרוח שטות שנפלה על האדם ומפילה אותו לעוונות כמו שנתבאר, ועל כן מביא רבינו את הפסוק הנאמר באיוב שנפלה עליו רוח שטות של קטנות והביאתו לידי כפירות רח"ל, ועל כן שרתה הרוח על רעהו אליפו. להאיר בו דעת [בבחי' שיחת חברים' הממשיכים את רוח החליפות].

לחתוך את הרוח

וכשמשפנים של הר"ה הם בפני השוה, על ידי זה מאיר אור הפנים, בבחינת: "להצהיל פנים משמן", הינו על ידי השפנים של הר"ה מאיר אור הפנים בחינת מקיפים. והידיים ה"ל שיש בהם החכמה כנ"ל, בהם נתגלה אור הפנים בחינת מקיפים, שהם בחינת הארת הרצון, בבחינת: "פותח את ידך וכו', כנ"ל. וזהו בחינת חת"ף, שהוא סופי תבות של פותח את ידך, שהוא השם של הפרנסה, כמובא. חת"ף שתי פעמים רוח, הינו שבאלו הידיים ה"ל נתגלה בחינת המקיפים, שהם בחינת: "סובב סובב הולך הרוח", בחינת: "ורוח על פני יחלף", כנ"ל. וזה בחינת (תקאל א): "וידי אדם מתחת כנפיהם" זה בחינת כנפי הר"ה ששם סובב הרוח, בחינת מקיפים, שמשם נמשך בחינת הארת הידיים כנ"ל.

בזה מבאר רבינו את עיקר עבודתינו, שהוא שיהיו שמני הריאה במזג השוה, שלא יהיה דעת הבן לבד ולא דעת התלמיד לבד, אלא יהיו כלולים יחד ועל ידי זה יאירו לנו אור הפנים כראוי, לדעת כי ה' הוא האלקים בכלליות בן ותלמיד, וזה נעשה על ידי שהריאה בשלמות, שמני הריאה במזג השוה, וכך הם מאירים העיניים וגם נותנים לו שינה כראוי, ומקיפי הדעת נמשכים בדרך נכונה, להשיב לכל חי רצון, ועל ידי זה גם אם האדם חולה ח"ו אזי רוח איש תכלכל מחלוה. ועומק הענין מתבאר בכתבי האריז"ל בסוד 'פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון', שהוא סופי תיבות חת"ף, שכששם זה מתעורר כראוי נמשכת פרנסה, וטעם הדבר, כי הנה נתבאר שכל המשכת הפרנסה היא בדרך של יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אבל קודם התפילה

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

מהו הקלוקל והפגם הגדול יותר מכל העברות שבתורה?
עקר הקלוקל והפגם הגדול יותר מכל העברות שבתורה, הוא שנתחבלל שכלו עד שמציד האור להפך מן האמת, עד שעושה מעברה מצוה ומחזיק במחלוקת ח"ו. ליקוטי הלכות, יין נסך, ה' כו

הזוכה: חיים בריץ' הר שמואל
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

מתי יתגלה עיקר גדולת הצדיקים והנשרים הנלוים אליהם?

איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומ' בספה"ק 'ליקוטי הלכות'

שבת קודש - דף קכ"ב

מה קשר בין קריאת שמע לחג השבועות?
ב'שמע ישראל' מגלים שהכל ברצון ה'. ו'ברוך שם' מאירים לכל המקומות הנמוכים שבהם האדם שוכח מה', שגם שם ה' נמצא. והנה ב'שמע ישראל' ו'ברוך שם', יש מ"ט אותיות כנגד מ"ט ימי ספירה. כי בכל יום מימי הספירה ממשכיכים עוד הארה שה' אחד, ומנהיג הכל ברצונו, וכך זוכים שיתגלה הארת חג השבועות - שלמות הגילוי של קריאת שמע.

יום ראשון - דף קכ"ג

למה חשוב לברך על המאורות בכל ערב ובוקר?
כשאדם מתבונן בדבר פלאי זה שנעשה בצבאות השמים, שבכל בוקר נעשה יום חדש בורחת השמש, ובלילה שוקעת החמה ויוצאת הלבנה וכל צבא השמים, יכול להתחדש מאד בהכרה שהכל ברצונו יתברך, כי דבר זה משבר את ההסתכלות הטבעית על העולם כאילו העולם הוא על פי הטבע.

יום שני - דף קכ"ד

איך זוכים להתחדש בעבודת ה'?
על ידי שמאמינים שה' מחדש את הבריאה בכל יום מחדש, בזה מתגלה שה' מנהיג את הבריאה לבד רק מחמת שיש לו רצון שרוצה בכך. וממילא מקבל חיות חדש במצוות, כשזוכר שעכשו ה' רוצה ממנו איזה דבר, ולא עושה סתם פעולות של מצווה מתוך הרגל.
ועל כן לאחר ברכת המאורות, כשאומרים 'מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית', אומרים ברכת 'אהבת עולם' ומבקשים ממנו שיתן בליבנו בינה להבין ולהשכיל בדברי התורה.

יום שלישי - דף קכ"ה

למה צריך לתת צדקה עוד ועוד, ואין די בפעם אחת?
יש מלחמה בעולם בין הקדושה לנחש שרוצה להטיל ספירות באמונה בה', ולבלבל את הרצון של האדם שלא יהיה חזק להשתוקק לה'. והעצה היא להיות נדיב לב, לשבר אטימות הלב, ולתת צדקה לשני דווקא כאשר קשה לו, וזה פותח

ליבו להיות נדיב לה' להשתוקק אליו ברצונות חזקים. אך כיון שהנחש מתערער מחדש לבלבל את הרצון, ע"כ צריך בכל פעם צדקה מחדש, נתן תתן אפילו מאה פעמים. וממילא מובן שעיקר הצדקה הוא להדפסת ספרים המגלים את הלימודים של הרצון.

יום רביעי - דף קכ"ו

האם שייך שהש"ת מקשיב לדיבורים שאני מדבר עם החברים?
כשאדם חזק בדעתו להיות כרצון ה', ומחפש עצות על ידי שמדבר עם חבריו יראי ה', ומברר עימם דרכי חינוך האמונה בה', ולבלי ליפול לכפירות שמקררים את הרצון, אזי השי"ת מקשיב לכל דיבור שמדברים, ונעשה מזה ספר למעלה, ונתחדש מזה גם למטה ספרים.

יום חמישי - דף קכ"ז

למה יש כל כך הרבה בלבולים וספיקות בעבודת ה'?
העולם מלא מחלוקות ובלבולים, הן מאנשים אחרים, ובעיקר מצד האדם עצמו שמוחו וליבו מבלבלים. והנה, אם אין הרצון חזק בפנימיות הלב להשי"ת, אזי כל מחלוקת ובלבול מפילו ומרחקו מה'. אך כאשר חזק בפנימיות לבבו להיות כרצון ה', אזי בכל פעם שמתערער מחלוקת ובלבול, נעשה מזה בעצמו ספרים חדשים שמבררים את האמונה. כמו ספרי הלכה שמתרבים ע"י ריבוי שאלות, כך גם בירורי האמונה ודרכי עבודת ה', מתרבה דייקא על ידי ריבוי בלבולים, אם רק חזק ברצונו לחפש איך להתגבר על הבלבול.

יום שישי - דף קכ"ח

מהו החיות החדש שמתגלה בשבועות?
בפסח נעשו ניסים ונפלאות ונתגלה בכלליות שה' מנהיג את העולם ברצונו לבד. אך בשבועות קבלנו את התורה ושם מתגלה בפרטיות הרצון של ה', שהוא רוצה בכל אחד ואחד, ומבקש ממנו שיעשה מצווה כזו ומצווה כזו. וכשאדם עושה את המצווה מתוך זכרון שכעת הוא משעבד את הרצון שלו לרצון של ה', בזה מקשר את כל הבריאה בפרטיות אל ה'רצון' של ה'.

מושגים בתורה ה' תניינא

השגות

מבטנו יודישנו

מלחמת הסטרא אחרא בקדושה מטעה את האדם, כי כוחות הסטרא אחרא מראים לאדם את תעצומותיהם ועוזם וגורמים לאדם לפחד ולחשוב שכוח הרע הוא השולט, וכן כשמצליח כוח הרע רח"ל להפיל הן את האדם עצמו והן אחרים וכדומה, נדמה שהקדושה אבדה שם ומתבטלת כוחה. אך באמת אין הדבר כן, ומה שמדמה האדם כך הוא עצמו פעולות כח הרע בכח המדמה בטעות, ובסופו של דבר כח הקדושה יגבר, אך גם לעת עתה אף שהסטרא אחרא בלעה כוחות וחלקי קדושה וניצוצות רבים, אין הם שלה, ואף שנראה שזמנים טובים עוברים וכבר הכל נשלט תחת ידה, אין הדבר כן, וכאשר מתגבר כח הקדושה על ידי התפלה והניגון של הצדיק, גם קדושות אבודות חוזרות וגורמות לפרסום כבוד ה' בעולם.

הם עומדים אחור באחור, כביכול כל אחד לעצמו אינם נכללים זה בזה כראוי, ואי אפשר להמשיך שפע לשכינה הק' ומשם לכל העולמות, ועל כן צריך להמשיך שם 'חת"ך' שנמשכת הרוח בדרך נכונה שכל רוח יורדת לעצמה ועל ידי זה יכולים לבוא לבחי' פנים בפנים [בסוד הנסירה], ועל ידי זה נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בסוד ראשי תיבות הפסוק פ'ותח א'ת י'דך [העולה צ"א בגי' שם הוי"ה אדנ"י].

וביאור הדברים למעשה, שכשאין הרוח נמשכת כראוי אין הידיים נמשכות בדרך נכונה, הרוח אינה יורדת בדרך של התכללות אלא בדרך של רוח קטנות, הן רוח ה'תלמיד' יורדת בדרך אחוריים שנדמה לו שכבר דא'ה השיג את השי"ת ואינו צריך לרדוף אחריו, והן רוח ה'בן' יורדת לו בדרך אחוריים שנדמה לו שהוא רחוק מאד מהשי"ת, שכל אלו הם רוחות שטות המושכות את האדם לעוונות רח"ל, כמו שנתבאר בתחילת המאמר, ועל ידי זה אי אפשר להמשיך פרנסה ודעת.

והעצה לזה היא לחזור בכל עת ולהמשיך את רוח הצדיק, שהוא כח הריאה, שעל ידי זה השמנים הם במזג השווה, נמשך הרוח כראוי באור הפנים, והאדם רואה את ה' בבחינת תלמיד וגם ישן בביטול להשי"ת בבחי' בן. והצדיק חותך אותם בבחינת 'פותח את ידך', [כלומר, שפותח ומרחיק את שני הידיים זה מזה שהוא סוד הנסירה להביאם ליחוד פנים בפנים], ועל ידי זה מתעורר היחוד כראוי ונמשך פרנסה ודעת.

רוח חיים המרפאת את החולי

וְזֶה בְּחִינַת: "רוּחַ אִישׁ יְכַלְכֵּל מִחֲלָהוּ" (משלי י"ח). "רוּחַ אִישׁ זֶה בְּחִינַת רוּחַ הַחַיִּים הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ", בְּחִינַת מְקִיפִים שְׂמֵשֶׁם נִמְשָׁךְ פְּרָנְסָה וְכַלְכָּלָה, בְּחִינַת: יְכַלְכֵּל וְכו' כַּנ"ל:
פסוק זה מדבר במעלת הרוח, שגם כשהאדם חולה רח"ל, אבל אם יש לו רוח חזקה היא מרפאת אותו, ולהיפך 'רוח נכאה מי ישאנה'. ובה מביא רבינו את מעלה הרוח חיים שהם מקיפי הדעת, כי גם כשאין לאדם יכולת להניע עצמו בעבודת ה', המניעות מתגברות עליו מכל צד, ובאמת הכל הוא בגזירת השי"ת שגור עליו חולי זה. אבל אם ימשיך על עצמו כראוי את הארת המקיפים, יוכל לכלכל את מחלתו ולהיות דבוק בהשי"ת.

וכידוע רבינו אמר ענין זה מחמת חולי הריאה, שנטל על עצמו לתקן את הריאה להמשיך עליו רוח חיים, ועל כן נלחם בו ה'בעל דבר' להכניע את הריאה שלו ולסלקו מהעולם, אבל באמת כבר הודיע לנו שדווקא על ידי הסתלקותו הוא יעלה וימשיך עליו את הארת הדעת הזאת ביותר ויותר על ידי החליפות שהשאיר אחריו, בדרך של בן ותלמיד, שהם ירפאו את הריאה שלנו להמשיך לנו רוח חיים דקדושה בכל עת ועת.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ד' - לקו"ת סי' ח' יש לפנות: yofamattar@outlook.co.il :בלשה"ק בשלוחה 6, באירוש בשלוחה 6, 036171116, באירוש בשלוחה 6, 5 לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 036171116, באירוש בשלוחה 6, 5

לטעום קצת תורה לפני הסעודה הגדולה

בעלמא בערב שבת, אי אפשר עכשיו לאכול את כל סעודת השבת... הרי זה אסור, כי צריכים להיכנס לשבת בתיאבון לסעודת שבת, אלא עכשיו אתה עושה את הטעימה, ובשבת יש מצוה לאכול את כל הסעודה...

בליל שבתות, כשאנחנו מכינים את עצמנו לקבל את התורה, אנחנו טועמים; טועמים קצת מכל כ"ד ספרי התנ"ך, ובזה אומרים להקב"ה: "רבש"ע, זה מה שאנחנו רוצים!"... שנזכה בכל מהלך השנה ללמוד את כל התנ"ך - שזו 'תורה שבכתב', וכן 'תורה שבע"פ' - יש ענין לעשות טעימה בליל שבתות מכל הלימודים: "רבש"ע, אני רוצה כל השנה ללמוד שנים מקרא ואחד תרגום, אני רוצה ללמוד כל השנה משניות, גמרא - בבלי, ירושלמי, תוספתא, מדרש - מדרש רבה ומדרש תנחומא, רמב"ם, טור ושו"ע!" לגמור את כל התורה כולה בלילה אחד - זה לא שייך... אבל לטעום - לקיים "טועמיה" - אפשר!

משל לשולחן המלא בכל מיני מעדנים שונים, 51 סוגי מאכל - דגים, בשר, מרק, סלטים וכו' וכו', כמה הוא יכול לאכול?... זה יהיה בגדר "אכילה גסה"... אלא מה? הוא טועם מכל דבר קצת, וכך הוא יודע שהמאכל שהוא אכל זה טעים, ובסעודה אחרת שתהא בזמן אחר הוא יאכל את הדגים האלו, הבשר הזה, הסלטים האלו...

כך הוא בליל שבתות, זה זמן שאדם זוכה לטעום מהתורה הקדושה.

זה נקרא 'קבלת התורה', שהוא מקבל על עצמו: "אני רוצה להיות קשור אל התורה כל השנה כולה - ללמוד את התורה, לקיים את מצוות התורה!" ויום קדוש כזה של מתן תורה - קבלת התורה, זוכה האדם לקבל סיעתא דשמיא מיוחדת, שבזכות ה"טועמיה" שהוא עשה - הוא יזכה כל השנה להיות דבוק בתורה!

כל הלימוד של רבינו הוא ענין של התחדשות, שאדם באמת ירגיש בעצמו שהוא בריה חדשה, הוא מתחיל "מעכשיו", בבחינת (תהלים ב, ז) "אֲנִי הָיִים יְקַיְיֵם", ואם נולדתי היום - אני צריך הוראות איך להנהיג את החיים שלי, וזו התורה הקדושה - המצוות של התורה, שזה ענין אמיתי ת"ר מצוות בליל שבתות, והוא חלק מהתיקון של הלילה הקדוש הזה. מנהג ישראל קדושים (מהקדמונים ומדברי האר"י הקדוש) להגיד בליל שבתות "תיקון ליל שבתות", שאז טועמים מכל כ"ד ספרי התנ"ך - בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, דברים, וכל הנביאים והכתובים, טועמים מהם מעט מכל ספר, ובזה אנו מראים להקב"ה שאנו אכן מקבלים את התורה, ומתחילים ללמוד 'למעשה'!

אדם יגיד "עכשיו אלמד עכשיו איזו סוגיא עמוקה" וכו' - בסדר, אבל התורה היא "תְּהִיָּה מִיְיָ" ("עפי" איוב יא, ט), יש תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ואתה צריך להתחיל עם משה... אז תתחיל "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", וכך תגיד מכל פרשה - התחלה וסוף, ואין זה כ"קיצור" הלימוד בעלמא... אלא בזה אתה מראה: "רבש"ע, זה מה שאני רוצה! אני רוצה להכניס בעצמי את כל התורה כולה!"... הרי בלתי אפשרי ללמוד בלילה אחד את כל התורה כולה, אבל על ידי שאדם טועם מהתורה - בזה מגלה את הרצון האמיתי שלו! ידוע, שיש מצות "טעימה" בערב שבת קודש [מובא בדברי האר"י הקדוש, והוא מהקדמונים, ונפסק להלכה בשו"ע, ומקורו בירושלמי] - לטעום ממאכלי השבת כדי לבדוק שאכן הם טעימים, ולא חסר בהם תבלין כלשהו - מלח, פלפל, סוכר, כל מאכל כפי עניינו, וזו נקראת 'טעימה'; אתה עושה טעימה

עומק הפרשה

נועם הקנאה

ועבר עלינו רוח קנאה...

את עומק מצוות השקאת הסוטה ומנחתה מבאר רבי נתן, כי הנה לכאורה התוכחה היא פגם האהבה, אדם החוטא לרעהו והוא מוכיחו - הדבר פוגם באהבתם זה לזה, ואם מזהיר אותו בדברים קשים - בוודאי שהתוכחה תפגום באהבתם.

אבל לאמיתו של דבר מבואר בזהר הק' (ויחי רמה), להיפך 'כל מאן דרחים ולא קשיד עמיה קנאה לאו רחמימיה רחמימא, כיון דקני הא רחמימא אשתלים' [כל מי שאוהב ואינו קושר קנאה באהבתו אין אהבתו אהבה, כיון שמקנטא הרי אהבתו שלמה], כלומר דווקא התוכחה היא המחזקת את האהבה, ואם אין תוכחה עם אהבה זו היא אינה אהבה אמיתית.

ועומק הענין, כי אהבה אמיתית היא אהבה עמוקה עד שברוב אהבתו הוא חרד מכל דבר שיפגום אותה, ולכן כשרואה שיש דבר שעלול לקלקל את קשר האהבה הוא נזעק להרחיקו. אבל חבר הרואה את רעהו עושה דבר מה שעלול לפגום באהבה שביניהם ואינו מוחה בו - אות ברור הוא שאהבתם אינה חשובה לו. נמצא שדווקא התוכחה מראה את גודל האהבה, ולכן אם מקבל התוכחה יתבונן בה כראוי ויראה את גודל האהבה המונח בה תתעבר אהבתו. פעמים רבות מצאנו שהש"ת מייסר את ישראל בתוכחות, לעיתים יש בהם לשונות הנדמות ככעס וכאזהרה לניתוק הקשר, אך אם נתבונן בהם לעמקם

נראה שדווקא הם הגילוי הגדול ביותר של הקשר, דווקא החרדה לכל פגם בקשר זה הוא גילוי האהבה הגדול ביותר. עוד קודם הבריאה קשר השי"ת ברית אהבה עמוקה ופלאית עם ישראל, האבות הקדושים גילו אהבה זו הגדילו וביססו אותה על מכונה עד שנהיו לעם, אך הנה בנסתרות הבריאה ירדו עם זה לגלות רוחנית איזמה במצרים, וכעת לאחר מאתיים ועשר שנים 'אָעֲבֹד עֲלֶיךָ וְאַרְאֶךָ מִתְבַּסְּסֵת בְּדָמֶיךָ' - בגלות רוחנית איזמה, 'אָתָּה יָעַרְתָּ וְעִרְתָּ' - ריקנית מכל מעשים טובים, אך ברחמי הגדולים 'אָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי' - הבטיח עלך התקווה והגאולה (רש"י).

כעת הגיע הזמן להוציא לפועל קשר זה שנכרת עוד קודם בריאת העולם, לכוון מהם 'ממלכת כהנים וגוי קדוש', לכן עליהם להבדק במשך שבעה שבועות אלו במנחת העומר, מנחה זו היא כמנחת הסוטה - שניהם לבדם באים מן השעורים (זוהר שם), נסיונות גדולים עברו על ישראל בשבעה שבועות אלו, יוצאים ממצרים והנה הם חוזרים לדוף אחריהם, הגיעו למרה ואין להם מים, במדבר סין מכה בהם הרעב, ברפיידים שוב מכה בהם הצמא, בדיקה זו אינה נעימה בהכרח, אבל ישראל התבוננו בה לעומק, ראו בכל מעשה את אהבת ה' המבסס כעת את קשר נישואיהם, עד אשר 'וְהָנָה עֲתָנָה עַת דּוֹדִים וְאֶפְרָשׁ כְּפָנַי עֲלֶיךָ וְאֶכְסֶה עֵרְוָתְךָ, וְאֶשְׁבַּע לְךָ וְאָבֹא בְּבְרִית אִתְּךָ נָאָם ה' וְתִהְיֶי לִי'. (ע"פ ליקו"ה גיטין ד, נזיקין ד)

מה יועיל דברי מוסר ותוכחה אם אין לו עצה?

פעמים הקטן מתנהג בקטנות ועושה מעשה שטות, ותיכף מוכיחים אותו בדברי מוסר על חומרת מעשיו. ואמנם פעמים שאכן הדברים מועילים והילד משנה אורחותיו. אך הרבה פעמים, אין הדברים מועילים, וכך יכולים אנו למצוא את עצמנו שוב ושוב כבעם, על כך שאין דברינו נשמעים באזניהם.

כי זאת יש לדעת, שאמנם צריך לדבר דברי מוסר ותוכחה [כמובן, דיבורים נעימים שלא ישבור את ליבם בייאוש], אך כל זאת בשביל שידעו את הדרך האמיתית, אך כל נחשוב שהדברים יפעלו באמת שינוי לטובה. כיון שאין כח לדיעות' להפוך אדם.

שהרי אין אדם שאינו רוצה להיות טוב יותר, ואין לך ילד שאינו רוצה להתנהג כמו שצריך. ובדרך כלל, הילד גם יודע כבר את כל דיעות ה'מוסר' שמוכיחים אותו. אלא שהילד רוצה לצעוק בעומק ליבו: 'תעזרו לי' - 'אני יודע מה לא טוב - אך אין לי שליטה בעצמי', 'הבו לי עצה למעשה איך להתחיל להשתנות' - 'וכי אני לא רוצה להיות ילד טוב'!?

לא שאנו מצדיקים אותו בכך שאין לו שליטה, אדרבא צריך ללמד את הילד לשלוט על גופו ומעשיו, אך בכל זאת הילד זועק לעזרה, הוא גם רוצה שינוי, הבעיה שלו היא לא 'חסרון בידיעות' איך צריך להתנהג, הקושי שלו שהוא מלא באכזבה מעצמו, ואינו יודע 'למעשה' מה לעשות בשביל להשתנות.

ולכן בנוסף על דברי התוכחה, יש לשים מחשבה עמוקה, להתבונן איך לצמצם על תוך כדי שיחה 'עצות למעשה', להתאים לפי הכלים והמידות והתכונות שלו מהלך שיוכל לראות איך יש דרך שעי"ז יצא למקום חדש.

כי במעט מחשבה, אפשר תמיד למצוא איזה עצה, שאפשר לצמצם לפי הבנת מה הקטן של הילד, שהילד יוכל להיתפס על עצה זו, ולהתחיל לעלות ולטפס משם. כי צריך להאמין שלכל קושי בעולם יש איזה 'עצה למעשה' שעל ידו יהיה אפשר להתחיל לזוז ממקומו הנמוך, להתעלות ולבוא למקום חדש. אין מחלה בעולם שהשי"ת לא ברא לכך רפואה, אלא שהעצה נעלמת מאוד מהאדם. והוה עיקר עבודת החינוך: לא רק להאמין בילד שבוודאי יכול להיות איש אחר לגמרי. אלא בעיקר לצמצם לקטן 'דרך' מעשית. לשים לב שהילד יוכל להבין, איך למעשה גם הוא יכול להשתנות על ידי כמה עצות מעשיות. כי יש עצות להתמדת התורה, יש עצות למידות טובות, יש עצות לתפילה וכדומה.

והעיקר בכל נתינת עצה, להדגיש לו את הכח והגבורה שיש לו לקיים עצה זו, להראות לו 'תקווה' חדשה באם יקיים עצה זו. וכמו שכתוב (ישעיה יא) שחוץ ממה שמשיח ישפיע לעם ישראל 'רוח חכמה ובינה', עוד יוסיף להשפיע 'רוח עצה וגבורה'. כלומר, לא די ב'עצה' לבד, אלא עצה שמכניס באדם 'רוח של גבורה', שהנה יש דרך.

(ע"פ ליקו"ה שבת ו' אות י"א - י"ח)

מה צריך לעשות למעשה בחג השבועות?

שבועות נקרא 'חג העצרת' על שם שאין עושים בו שום מצוה מיוחדת כמו שאר ימים טובים, אלא עוצרים הכל, ודבקים בעצם נקודת היהדות, למלאות הלב באושר על כך שמצאנו חן בעיני ה' ונבחרנו לקבל ממנו התורה. שמחה מעצם החתונה.

כל עסקנו במצוות הוא 'לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתא', והמשמעות למעשה של 'יחוד' הוא, להרגיש הנועם והתענוג של הקשר כשמחת חתן וכלה. ובכל לימוד ותפילה ובכל מצוה, להכניס מחשבה, איך אני מתקשט עתה לפניו בשביל למצוא חן בעיניו.

אז מה למעשה סדר היום בשבועות?

א. בליל שבועות אנו מתכוננים אל הייחוד, ואומרים 'תיקון ליל שבועות', שעיקרו כ"ד ספרי תנ"ך, אשר עי"ז אנו מתקשטים לפני ה' בכ"ד קישוטי כלה כמובא באר"ל. וגם כשעייפים, כדאי מידי פעם במשך הלילה, לעורר איזה מחשבה, הנה כעת אני מתקשט לפניו.

ב. הולכים למקוה לפני עלות השחר, אשר קדושת אותו מקוה שורשו בשער החמישים, וכלול בו כל הקדושות

והטהרות וכל הרפואות שבעולם. ומעוררים במקוה זו את הייחוד הנורא, ולהמשיך 'דעת' שאנו באמת מאוחדים בהש"ת, ותמיד נמצא איתנו גם ברגעים בהם נדמה שהוא מוסתר, (ליקו"מ סי' נ"ו).

ג. מתפללים שחרית ומאריכים בשירי זמרה, ולאחריה שרים לפניו 'אקדמות' שהוא שיר של חשק נורא, והעיקר להאמין שכל דיבור של חשק מעורר למעלה הרצון להתגלות אליו. וכך נגשים לשמוע קריאת התורה, להאמין שכעת ה' יורד אלינו בהשתוקקות גדולה מצידו, כמושג חתן על כלה.

ד. לאחר מוסף נוהגים לאכול מאכלי חלב, אשר יש בהם סודות גדולים, כי אז מחזקים את האמונה שהש"ת אוהב להסתכל עלינו, ומשתוקק אלינו כביכול בעינא חוד דרחמי', עיניים שאין בהם שום אדמומית של דין, (ליקו"ה שבועות א).

ה. במשך הלילה והיום לעורר 'רגעים' של מחשבות משמחות מהרחמים הגדולים של הש"ת. ולהשתדל לומר ככל האפשר, תהילים, אדרא רבא אשר על ידם מתעורר מחדש שמחת נועם הייחוד.

◆ בשורה משמחת! גבאי בית כנסת? מנהלי חנויות? מעוניינים להפיץ את אורו של רביה"ק זיע"א לכל דורש? ארגון "אור הנעלם" יוצא בימים אלו ביוזמה מקיפה ומשמעותית המתבקשת זה זמן רב: ליווי וסיוע בהקמת ותפעול עמדות מכרת ספרי רבינו ז"ל, כולל: ספרייה, מחירון, משלוחים תמידים כסדרן, ליווי אישי ועוד. להצטרפות, פנה עוד היום למספר: 033134250, שלוחה 4. "אחר כך אָמַר בְּפִיּוֹשׁ שְׁהַלְמוּד בְּחַבְרֹתָיו הַקְדוֹשִׁים הוּא אֶתְחַלְתָּא דְגֵאֲלָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן" (ה"מ שמו).

◆ התורה הזמנית: ארגון "מורשת הנחל" פותח בימים אלו פרויקט נרחב לחיפוש אחר תורותיו של רבינו ז"ל, תחת הכותרת "ביקשתי את שאהבה נפשי", ובמסגרת התורה הזמנית. פרטים נוספים בלוחות המודעות במרכזי חסידי ברסלב.

◆ אומן: אלפים רבים נמצאים כעת באומן לרגל חג השבועות וקבלת התורה אצל רביה"ק זיע"א. חלקם הגיעו אחרי שכבר היו בציוה"ק בראש השנה ובשבת חנוכה, ובכך משלימים את שלושת הזמנים שע"י ההגעה בהם ניצולים מעולם התורה ר"ל, וכדברי רבינו ז"ל.

◆ לאחר שהציבור חוזר הביתה, באומן נשאר הרב גלעד אטש שלי"ו, להכין אוכל לבאים בכל ימות השנה. רוצים להצטרף? הביאו אתכם מהארץ מוצרי יסוד, כגון: קפה טרוק, אבקת אפייח/מרוק וכדו', ותהיו חלק בחסד העצום ובשימוש רבינו הקדוש!

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערכת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת כנס נצחי: עלה לתרופה, בנק
מרתגל 17, סניף 725, חשבון 36645.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות הנוגעות לחג השבועות

שעור המתנה בין אכילת מאכלי חלב לאכילת בשר

א. דעת הרבה פוסקים והמשנ"ב (סימן תצדו). שאין צריך המתנה כלל ולא ברכה אחרונה בנייהם, רק קניח והדחת הפה בלבד. כלומר לאכל איזה דבר פרוה ואחר כך לשתות משקה פרוה [ו"א שפוסקים אם שורים לחם במשקה ואוכלים אותו]. אָמַנְס דַּעַת פְּמָה פּוֹסְקִים (בי"ד סימן פט) וכן לפי האזהרה שצריך המתנה של שעה וגם שלא יהיה בסעודה אחת, והינו לברך אחר החלב ברכה אחרונה. ג' לאחר שהמתינו שעה, דעת הש"ך שאין צורך קניח והדחת הפה, ולהט"ז גם לאחר ההמתנה יש לעשות קניח והדחה.

חמום מאכלי חלב על פלטה בשורית ביום טוב

הפלטה המשפּוּשֶׁת לחמום התבשילים בשבת, בדרך כלל היא נחשבת כבשרית [כי כמעט ולא יתכן שלא יגלש או יגתו מהתבשילים עליה]. ולכן אם רוצים לחמם על זה 'מאכל חלב' - צריך לפרס 'גיר פס' על הפלטה, ועליו להניח את המאכל החלבי פשהוא נתון בתוף איזה כלי, או לְחַוֹת להניח המאכל על עוד חתיכה של גיר פס.

המתנה בין אכילת בשר לאכילת חלב

ב. שעה זו הפזפזרת, נראה מדברי הפוסקים בורה דעה שהיא שעה ממש, אך בכל זאת "א שהפנה היא רק לאיזה זמן מס' אכן מה שנהגו העולם להמתין 'חצי שעה', אין לזה שום מקור מפרש. וכל שכן במה שאז אינם עושים קניח והדחה, לאו שפיר עבדי, כי אם היו ממתנים שעה ממש, הרי יש על מי לסמוך שלא לעשות קניח והדחה, אך כאשר ממתנים פחות ממה, לא מצאנו שפוסקים בהמתנה בלבד.

המתנה בין אכילת חלב לאכילת בשר

ג. בגבינה צהבה הדין שונה, כי מעקר הדין צריך להמתין שש שעות לאחר אכילתה, אך "א שהגבניות של זמננו אינם בכלל הגבינה שהזכרה בפוסקים, אלא שהמתנה היא אצלנו או אצל אפלו 'פרוה' שמיניד לאכל עם מאכלים חלביים, יש להזהר שלא יהיה מנח אז על הפלטה מאכלים בשוריים.

דין המאכל ומה דין הפלטה. ומענין לענין - אסור לחתוך או לקרוע גיר פס ביום טוב.

שעון שבת ביום טוב

א. לכתחלה יש לכבדו שלא יצטרכו לשנותו, אבל אם בכל זאת נוצר איזה הךח לזה - הדין הוא כך: להאריך את המצב הקיים, כלומר אם הוא כעת דלאק ורוצים שימשוך כך - מתר לכבדו על מנת שימשוך כך. וכן אם הוא במצב מכבה, מתר לכבדו שימשוך כך. וכל זה מתר לעשותו אף בשבת.

ב. בי"ט, אם הוא מכבה ורוצים שיידלק מקדם יותר - מתר לעשותו כן. אבל אם הוא דלאק ורוצים שיכבה מקדם יותר - אפטר לעשותו כן רק לצורך גדול. אבל בשבת אסור להזיזו כלל באופנים אלו.

ג. בכל אופן שהתירו להזיז את השעון - יש להזהר מאוד שלא לעשותו כן פשהוא סמוך לזמן הכבד או ההדלקה, כי בעת הזאת כל נגיעה בשעון, גורמת פבוי או הדלקה מידית.

ד. כל האמור הוא בשעוני השבת הרגילים, אבל שעון שבת דיגיטלי - אסור לשנות בו שום דבר!

ה. כל האמור לגבי שעון שבת - הוא נכון הן לגבי שעון שבת המדליק את האור והן שעון שבת המדליק את הפזון.

סעודת יום טוב
לכתחלה אין להתחיל את הסעודה לאחר שעה 4 אחר הצהריים.

חיזוק השבועי

ותוציאנו מהרה מטמאה לטהרה, מהחול לקדש, מיגון לשמחה, משעבוד לגאולה, ומאפלה לאור גדול, עד אשר נזכה בחג השבועות הקדוש, ביום החמישים, שאתה תשוב אלינו ותפתח לנו שער החמישים הקדוש, ותשפיע עלינו רחמים גדולים וחסד עליון משם, באפן שנוזף לתקן הכל ולשוב אליך באמת תמיד!

ליקוטי תפילות ח"ב, ל"ז

יהלום

ובשבועות מקבלין התורה, יכולין לקבל היות חדש:

ליקוטי מוהר"ן רס"ז